

[Hanne Reintoft.]

at udenrigsministeren ikke er så sikker på, at det vil falde i god jord at begynde at protestere ved det kommende NATO-møde her sidst i maj. Jeg tror, det er en meget præcis vurdering, det her er lykkedes udenrigsministeren at komme med, men det må alligevel kræve nogle klare svar. For det første må det kræve svar på, om vi har mistet retten, faktisk altså, ikke officielt, til at fremkomme med vore synspunkter og få dem respekteret. Og dernæst om ministeren alligevel vil eller tør — jeg ved ikke, hvad der er det rigtige udtryk — fremsætte de synspunkter, som kommer til at fremgå af debatten i dag, nemlig at ingen af folketingets partier synes, at NATO skal levere våben til Grækenland.

Og så har jeg samtidig et spørgsmål til udenrigsministeren, som jeg vil bede om ikke kommer til at stå ubesvaret. Det var noget, der blev bragt ind i debatten her af venstres ordfører, idet venstres ordfører talte om de arabiske lændes kamp mod Israel. Jeg vil i den forbindelse gerne høre af udenrigsministeren, om dette er et af regeringen accepteret udtryk, og hvorledes regeringen i så fald vurderer sikkerhedsrådets bedømmelse af Israels aggression.

Vi kan da ikke vende os mod det socialdemokratiske forslag til en folketingsbeslutning om ikke at levere våben til Grækenland, men når man kommer med et sådant forslag, må det afføde spørgsmål til socialdemokratiet. For det første må man spørge: hvis udenrigsministeren ikke tør fremkomme med de danske synspunkter i NATO, hvilke konsekvenser vil socialdemokratiet så drage af det? Og: fremfører udenrigsministeren højlydt eller lavmælt de danske synspunkter — det plejer at være lavmælt — fremføres de trods alt, fordi der faktisk er hævdet at være enighed om, både at juntaregimet må ophøre, og at våbenleverancerne må standse, og disse synspunkter negligeres, så leverancerne fortsætter eller udvides, hvad så? Vil det bringe det danske socialdemokrati til at skifte holdning til vor placering i NATO og vort fremtidige tilhørsforhold til NATO? Hvis det ikke gør det, er det en accept af, at Danmark ikke har nogen vetoret, at Danmark ikke har noget at skulle have sagt, og så er det jo en omgang populær oppositionspolitik i stedet

for det, det bør være, en dybt alvorlig debat om et ulykkeligt tilhørsforhold til en aggressiv militæralliance, som man har vildført vor befolkning ind i.

Må jeg sige, at jeg selvfølgelig med glæde kan stemme for hr. Gert Petersens dagsordensforslag. Der kunne være fyldt mange flere præmisser på konklusionen, men det svarer jo godt nok til diskussionen i dag.

Jeg vil også godt stemme for det socialdemokratiske dagsordensforslag, hvis det kom til afstemning, fordi det må være rigtigt at henstille til NATO at ophøre med at levere dette militære udstyr til Grækenland. Det vil dog nok være en forudsætning, at socialdemokratiet lidt tydeligere gør det klart, at man faktisk mener noget alvorligt med det og er villig til at drage konklusionerne af, at Danmark intet har at skulle have sagt, hvis det skulle blive resultatet af den socialdemokratiske forespørgsel.

Regeringspartiernes dagsordensforslag kan jeg selvfølgelig ikke godtage, da det går ind for NATO som princip, idet det i og for sig går ind for, at man kan fortsætte med våbenleverancerne, når det græske juntaregime engang er hørt op. Jeg kan ikke under nogen omstændighed acceptere en militæralliance med hverken Vesttyskland eller USA.

Kai Moltke: Udadtil er alle de hensigter, der her gives udtryk for, jo i og for sig både humane og tilsyneladende præget af en god vilje. Men bagved ligger et problem: hvordan oplyses den danske befolkning om de egentlige forhold, som i øjeblikket præger Grækenlandsspørgsmålet? Det er med beklagelse, jeg ser, at ingen af de ordførere, som hidtil har taget ordet i debatten, er kommet ind på et meget vigtigt spørgsmål, som siger betydeligt mere om den faktiske situation end alt det, der tilsammen er blevet sagt her.

Jeg kan ikke lade være med at spørge: er det udenrigsministeren bekendt, at det franske blad *Le Monde*, borgerligt og kristeligt, for mere end en uge siden offentliggjorde en meddelelse, udsendt i Athen af den græske juntas embedsmænd og repræsentanter, om, at man netop her i dag den 20. maj venter besøg af det første medlem af USAs regering til Athen?

Er det sådan, at ingen kender noget til disse ting, eller hvordan kan det gå til, at